

บทที่ 3

วิธีดำเนินการวิจัย

ในการวิจัยเรื่องการพัฒนาารูปแบบการเรียนรู้ตามทฤษฎีวัฒนธรรมเชิงสังคมเพื่อส่งเสริมความสามารถในการสื่อสารภาษาอังกฤษสำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลายในสามจังหวัดชายแดนภาคใต้ ผู้วิจัยได้ดำเนินการตามกระบวนการของการวิจัยโดยมีขั้นตอนและรายละเอียดในการดำเนินงานเป็น 3 ขั้นตอน คือ

ขั้นตอนที่ 1 การศึกษาสภาพบริบทของผู้เรียนที่มีความหลากหลายทางชาติพันธุ์สำหรับการพัฒนารูปแบบการเรียนรู้ตามทฤษฎีวัฒนธรรมเชิงสังคมเพื่อส่งเสริมความสามารถในการสื่อสารภาษาอังกฤษสำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลายในสามจังหวัดชายแดนภาคใต้

ขั้นตอนที่ 2 การสร้างและหาคุณภาพของรูปแบบการเรียนรู้ตามทฤษฎีวัฒนธรรมเชิงสังคมเพื่อส่งเสริมความสามารถในการสื่อสารภาษาอังกฤษสำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลายในสามจังหวัดชายแดนภาคใต้

ขั้นตอนที่ 3 การทดลองใช้และศึกษาผลการใช้รูปแบบการเรียนรู้ตามทฤษฎีวัฒนธรรมเชิงสังคมเพื่อส่งเสริมความสามารถในการสื่อสารภาษาอังกฤษสำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลายในสามจังหวัดชายแดนภาคใต้

กรอบและขั้นตอนดำเนินการวิจัย

ภาพ 2 กรอบและขั้นตอนดำเนินการวิจัย

ขั้นตอนที่ 1 การศึกษาสภาพบริบทของผู้เรียนที่มีความหลากหลายทางชาติพันธุ์สำหรับการพัฒนารูปแบบการเรียนรู้ตามทฤษฎีวัฒนธรรมเชิงสังคมเพื่อส่งเสริมความสามารถในการสื่อสารภาษาอังกฤษสำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลายในสามจังหวัดชายแดนภาคใต้

แหล่งข้อมูล

1. ครูสอนภาษาอังกฤษชั้นมัธยมศึกษาตอนปลายในโรงเรียนมัธยมศึกษาต่างๆ ในเขตสามจังหวัดชายแดนภาคใต้ จำนวน 6 คน (คละตามชาติพันธุ์)
2. นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลายในโรงเรียนมัธยมศึกษาต่างๆ ในเขตสามจังหวัดชายแดนภาคใต้ จำนวน 6 คน (คละตามชาติพันธุ์)
3. ผู้ทรงคุณวุฒิด้านทฤษฎีวัฒนธรรมหรือด้านการจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษในสังคมพหุวัฒนธรรม จำนวน 4 คน (คละตามชาติพันธุ์)

วิธีดำเนินการ

จัดสนทนากลุ่มย่อยแบบคละชาติพันธุ์แบ่งเป็น 3 กลุ่ม กลุ่มที่ 1 จัดสนทนากลุ่มย่อยกับครูสอนภาษาอังกฤษชั้นมัธยมศึกษาตอนปลายในโรงเรียนมัธยมศึกษาต่างๆ ในเขตสามจังหวัดชายแดนภาคใต้จำนวน 6 คน กลุ่มที่ 2 จัดสนทนากลุ่มย่อยกับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลายในโรงเรียนมัธยมศึกษาต่างๆ ในเขตสามจังหวัดชายแดนภาคใต้จำนวน 6 คน และกลุ่มที่ 3 จัดสนทนากลุ่มย่อยกับผู้ทรงคุณวุฒิด้านทฤษฎีวัฒนธรรมหรือด้านการจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษในสังคมพหุวัฒนธรรม จำนวน 4 คน โดยแยกกลุ่มสนทนาในเรื่อง สภาพบริบทของผู้เรียนที่มีความหลากหลายทางชาติพันธุ์ในการพัฒนารูปแบบการเรียนรู้ภาษาอังกฤษที่สอดคล้องกับบริบทสังคมและวัฒนธรรมของนักเรียนในสามจังหวัดชายแดนภาคใต้ให้นักเรียนมีความสามารถในการสื่อสารภาษาอังกฤษเป็นอย่างไร ควรจัดรูปแบบการเรียนรู้อย่างไร ความสามารถในการสื่อสารภาษาอังกฤษที่มีความจำเป็นที่จะให้เกิดขึ้นแก่นักเรียนภายใต้หัวข้อเรื่อง 1) เวลาว่างและนันทนาการ 2) การศึกษาและอาชีพ 3) สิ่งแวดล้อมที่มีเนื้อหาเน้นความเป็นพหุวัฒนธรรมมีอะไรบ้าง และวิธีส่งเสริมความสามารถในการสื่อสารภาษาอังกฤษควรเป็นอย่างไร

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

ประเด็นคำถามในการสนทนากลุ่มย่อย

การพัฒนาเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

ประเด็นคำถามในการสนทนาประกอบด้วยคำถามเกี่ยวกับ ปัญหาการจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร สภาพบริบทและหลักการของการจัดกลุ่มผู้เรียนที่มีความหลากหลายทางชาติพันธุ์ในการพัฒนารูปแบบการเรียนรู้ภาษาอังกฤษที่สอดคล้องกับบริบทสังคม

และวัฒนธรรมของนักเรียนในสามจังหวัดชายแดนภาคใต้ วิธีการจัดการเรียนการสอนที่ส่งเสริมให้นักเรียนมีความสามารถในการสื่อสารภาษาอังกฤษ และข้อเสนอแนะอื่นๆ ที่มีประโยชน์ในการจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษสำหรับนักเรียนในสามจังหวัดชายแดนภาคใต้ เพื่อเป็นข้อมูลประกอบในการพัฒนารูปแบบการเรียนรู้ตามทฤษฎีวัฒนธรรมเชิงสังคมเพื่อส่งเสริมความสามารถในการสื่อสารภาษาอังกฤษสำหรับนักเรียนในสามจังหวัดชายแดนภาคใต้ โดยมีขั้นตอนการร่างดังนี้

1. ศึกษาทฤษฎีวัฒนธรรมเชิงสังคม เป้าหมายการจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศ แนวคิดการเรียนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร แนวคิดการพัฒนารูปแบบการเรียนรู้ สภาพสังคมพหุวัฒนธรรมในสามจังหวัดชายแดนภาคใต้ และงานวิจัยที่เกี่ยวข้องทั้งในและต่างประเทศ ปัญหาและความต้องการในการพัฒนารูปแบบการเรียนรู้ตามทฤษฎีวัฒนธรรมเชิงสังคม ตลอดจนศึกษาผลสัมฤทธิ์การสอบภาษาอังกฤษระดับชาติ O-NET ของนักเรียนชั้น ม.6 ในสามจังหวัดชายแดนภาคใต้ในปีการศึกษา 2552

2. สังเคราะห์เนื้อหาจากข้อมูลที่ได้จากข้อ 1 มาเป็นกรอบแนวคิดในการจัดการเรียนรู้ตามทฤษฎีวัฒนธรรมเชิงสังคมและสร้างประเด็นคำถามเกี่ยวกับปัญหาการจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร สภาพบริบทของผู้เรียนที่มีความหลากหลายทางชาติพันธุ์ แนวทางส่งเสริมความสามารถในการสื่อสารภาษาอังกฤษ ตลอดจนข้อเสนอแนะอื่นๆ เกี่ยวกับการจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ เพื่อพัฒนารูปแบบการเรียนรู้เพื่อส่งเสริมความสามารถในการสื่อสารภาษาอังกฤษสำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลายในสามจังหวัดชายแดนภาคใต้

3. นำประเด็นคำถามในการสนทนาที่สร้างขึ้นเสนอต่ออาจารย์ที่ปรึกษา เพื่อตรวจสอบความตรงเชิงเนื้อหาและผู้วิจัยนำมาปรับปรุงแก้ไขตามคำแนะนำของอาจารย์ที่ปรึกษา

4. นำประเด็นคำถามในการสนทนาเสนอต่อผู้เชี่ยวชาญ จำนวน 8 ท่าน เพื่อตรวจสอบความตรงเชิงเนื้อหาโดยการหาค่าดัชนีความสอดคล้องของประเด็นคำถามโดยใช้สูตร IOC แล้วทำการคัดเลือกข้อที่มีความสอดคล้องตั้งแต่ 0.50 ขึ้นไป

5. นำประเด็นคำถามในการสนทนาที่ผ่านการคัดเลือกประเด็นคำถามจากค่า IOC ไปสนทนากลุ่มย่อยกับกลุ่มตัวอย่าง ดังนี้

5.1 ครูผู้สอนภาษาอังกฤษชั้นมัธยมศึกษาตอนปลายที่เป็นกลุ่มตัวอย่าง จำนวน 6 คน โดยคัดเลือกกลุ่มตัวอย่างจากครูที่สอนภาษาอังกฤษใน 3 จังหวัดชายแดนภาคใต้ (รายชื่อดังภาคผนวก ก) การสนทนากลุ่มย่อยครูผู้สอนภาษาอังกฤษ มีขั้นตอนดังนี้คือ นำหนังสือขออนุญาตการจัดสนทนากลุ่มย่อยเพื่อเก็บรวบรวมข้อมูลในการทำวิจัยจากบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยนเรศวร

จังหวัดพิษณุโลก และนัดหมายวัน เวลาเพื่อจัดสนทนากับครูสอนภาษาอังกฤษที่เป็นกลุ่มตัวอย่าง พร้อมนี้ได้บันทึกเสียงการสนทนากลุ่มแล้วนำมาถอดเสียงการสนทนาภายหลัง ผู้วิจัยใช้ประเด็นคำถามในการสนทนากลุ่มย่อยเกี่ยวกับปัญหาการจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร สภาพบริบทของผู้เรียนที่มีความหลากหลายทางชาติพันธุ์ แนวทางส่งเสริมความสามารถในการสื่อสารภาษาอังกฤษ ตลอดจนข้อเสนอนั้นๆ เกี่ยวกับการจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ เพื่อพัฒนารูปแบบการเรียนรู้เพื่อส่งเสริมความสามารถในการสื่อสารภาษาอังกฤษ สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลายในสามจังหวัดชายแดนภาคใต้

5.2 นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลายที่เป็นกลุ่มตัวอย่างจำนวน 6 คน โดยคัดเลือกกลุ่มตัวอย่างจากนักเรียนใน 3 จังหวัดชายแดนภาคใต้ (รายชื่อดังภาคผนวก ก) การสนทนากลุ่มย่อยกับนักเรียนที่เป็นกลุ่มตัวอย่าง มีขั้นตอนดังนี้คือ นำหนังสือขออนุญาตการจัดการสนทนากลุ่มย่อยเพื่อเก็บรวบรวมข้อมูลในการทำวิจัยจากบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยนเรศวร จังหวัดพิษณุโลก และนัดหมายวัน เวลาเพื่อจัดสนทนากับนักเรียนที่เป็นกลุ่มตัวอย่าง พร้อมนี้ได้บันทึกเสียงการสนทนากลุ่มแล้วนำมาถอดเสียงการสนทนาภายหลัง ผู้วิจัยใช้คำถามในการสนทนากลุ่มย่อยเกี่ยวกับปัญหาในการเรียนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร สภาพบริบทของนักเรียนที่มีความหลากหลายทางชาติพันธุ์ แนวทางส่งเสริมความสามารถในการสื่อสารภาษาอังกฤษ ตลอดจนข้อเสนอนั้นๆ เกี่ยวกับการเรียนภาษาอังกฤษเพื่อเป็นข้อมูลในการพัฒนารูปแบบการเรียนรู้เพื่อส่งเสริมความสามารถในการสื่อสารภาษาอังกฤษสำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลายในสามจังหวัดชายแดนภาคใต้

5.3 ผู้ทรงคุณวุฒิด้านพฤติกรรมหรือด้านการจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษในสังคมพฤติกรรม จำนวน 4 คน (รายชื่อดังภาคผนวก ก) การสนทนากลุ่มย่อยกับผู้ทรงคุณวุฒิที่เป็นกลุ่มตัวอย่าง มีขั้นตอนดังนี้คือ นำหนังสือขออนุญาตการจัดการสนทนากลุ่มย่อยเพื่อเก็บรวบรวมข้อมูลในการทำวิจัยจากบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยนเรศวร จังหวัดพิษณุโลก และนัดหมายวัน เวลาเพื่อจัดสนทนากับผู้ทรงคุณวุฒิที่เป็นกลุ่มตัวอย่าง พร้อมนี้ได้บันทึกเสียงการสนทนากลุ่มแล้วนำมาถอดเสียงการสนทนาภายหลัง ผู้วิจัยใช้คำถามในการสนทนากลุ่มย่อยเกี่ยวกับปัญหาในการเรียนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร สภาพบริบทของนักเรียนที่มีความหลากหลายทางชาติพันธุ์ แนวทางส่งเสริมความสามารถในการสื่อสารภาษาอังกฤษ ตลอดจนข้อเสนอนั้นๆ เกี่ยวกับการเรียนภาษาอังกฤษเพื่อเป็นข้อมูลในการพัฒนารูปแบบการเรียนรู้เพื่อส่งเสริมความสามารถในการสื่อสารภาษาอังกฤษสำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลายในสามจังหวัดชายแดนภาคใต้

การวิเคราะห์ข้อมูล

วิเคราะห์เชิงเนื้อหา (Content Analysis) จากข้อมูลที่ได้จากข้อ 1 และสรุปการสนทนากลุ่มย่อยมาประกอบการสร้างรูปแบบการเรียนรู้

ขั้นตอนที่ 2 การสร้างและหาคุณภาพของรูปแบบการเรียนรู้ตามทฤษฎีวัฒนธรรมเชิงสังคม เพื่อส่งเสริมความสามารถในการสื่อสารภาษาอังกฤษสำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลายในสามจังหวัดชายแดนภาคใต้

แหล่งข้อมูล

1. ผู้เชี่ยวชาญด้านพัฒนาหลักสูตรและการสอน ด้านการสอนภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศ ด้านการวัดและประเมินผล และด้านสังคมวิทยา จำนวน 8 ท่าน คัดเลือกจากผู้มีประสบการณ์ด้านพัฒนาหลักสูตรและการสอนจากมหาวิทยาลัย 4 ท่าน ศึกษานิเทศก์ 2 ท่าน ด้านการวัดและประเมินผล 1 ท่าน และผู้เชี่ยวชาญด้านสังคมวิทยา 1 ท่าน
2. นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5/1 โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ เป็นกลุ่มทดลองนำร่อง จำนวน 36 คน โดยการคัดเลือกห้องเรียนที่นักเรียนมีความหลากหลายทางชาติพันธุ์ ในจำนวนที่ใกล้เคียงกัน และนักเรียนมีเกรดเฉลี่ยในรายวิชาภาษาอังกฤษพื้นฐานในชั้น ม.4 ที่หลากหลาย

วิธีดำเนินการ

ในขั้นตอนการสร้างและหาคุณภาพรูปแบบการเรียนรู้ตามทฤษฎีวัฒนธรรมเชิงสังคม เพื่อส่งเสริมความสามารถในการสื่อสารภาษาอังกฤษสำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลายในสามจังหวัดชายแดนภาคใต้ ผู้วิจัยดำเนินการดังนี้

1. นำข้อมูลที่ได้จากการวิเคราะห์ในขั้นตอนที่ 1 มากำหนดเป็นแนวทางในการสร้างรูปแบบการเรียนรู้ตามทฤษฎีวัฒนธรรมเชิงสังคมเพื่อส่งเสริมความสามารถในการสื่อสารภาษาอังกฤษสำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลายในสามจังหวัดชายแดนภาคใต้
2. สร้างกรอบแนวคิดในการสร้างรูปแบบการเรียนรู้ตามทฤษฎีวัฒนธรรมเชิงสังคม เพื่อส่งเสริมความสามารถในการสื่อสารภาษาอังกฤษสำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลายในสามจังหวัดชายแดนภาคใต้ ประกอบด้วยองค์ประกอบที่สำคัญ 5 ประการ คือ หลักการ จุดประสงค์ เนื้อหา ขั้นตอนและกิจกรรม และการวัดและประเมินผล

รูปแบบการเรียนรู้ตามทฤษฎีวัฒนธรรมเชิงสังคมเพื่อส่งเสริมความสามารถในการสื่อสารภาษาอังกฤษสำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลายในสามจังหวัดชายแดนภาคใต้ มี 4 ตอนคือ

ตอนที่ 1 ที่มาของรูปแบบการเรียนรู้ ประกอบด้วยสาระสำคัญของทฤษฎีและแนวคิดที่เป็นองค์ประกอบในการสร้างรูปแบบและผลสรุปการสนทนากลุ่มย่อย

ตอนที่ 2 รูปแบบการเรียนรู้ ประกอบด้วย 5 องค์ประกอบ ดังนี้

1. หลักการ กล่าวถึง ทฤษฎีและแนวคิดที่เป็นองค์ประกอบพื้นฐานของรูปแบบการเรียนรู้ หลักการของรูปแบบการเรียนรู้จะเป็นตัวหลักในการกำหนดจุดประสงค์ เนื้อหา กิจกรรม และการวัดและประเมินผล

2. วัตถุประสงค์ กล่าวถึงเป้าหมายหรือความคาดหวังที่ต้องการให้เกิดขึ้นหลังจากการใช้รูปแบบการเรียนรู้

3. เนื้อหา กล่าวถึง สาระที่จะนำมาใช้ในการเรียนรู้

4. ขั้นตอนและกิจกรรมการเรียนรู้ กล่าวถึงขั้นตอนและการจัดกิจกรรมต่างๆ เมื่อนำรูปแบบการเรียนรู้ไปใช้

5. การวัดและประเมินผล ประเมินผลในรูปแบบการประเมินผลที่หลากหลาย

ตอนที่ 3 การนำรูปแบบการเรียนรู้ไปใช้กับกลุ่มนักร้อง เป็นช่วงของการจัดการและการดำเนินการจัดการเรียนรู้เพื่อศึกษาดัชนีประสิทธิผลของรูปแบบการเรียนรู้เพื่อหาข้อบกพร่องแล้วนำไปแก้ไขให้รูปแบบการเรียนรู้มีความสมบูรณ์มากขึ้น

ตอนที่ 4 ผลที่ได้จากการใช้รูปแบบการเรียนรู้

3. จัดทำเอกสารรูปแบบการเรียนรู้ และคู่มือการใช้รูปแบบการเรียนรู้ที่ประกอบด้วย
1) คำแนะนำการใช้รูปแบบการเรียนรู้ 2) แผนการจัดการเรียนรู้ซึ่งแยกย่อยเป็น หน่วยการเรียนรู้ สาระสำคัญตามมาตรฐานการเรียนรู้ ผลการเรียนรู้ที่คาดหวัง สาระการเรียนรู้ เนื้อหา และชั่วโมงที่จัดกิจกรรมการเรียนรู้ สื่อ การวัดและประเมินผลการเรียนรู้ และบันทึกหลังการจัดการเรียนรู้
3) แบบวัดความสามารถในการสื่อสารภาษาอังกฤษ ฟัง - พูด และอ่าน - เขียน 4) แบบสังเกตพฤติกรรมการทำงานร่วมกันเชิงพหุวัฒนธรรม และ 5) แบบประเมินความพึงพอใจ

4. หากคุณภาพรูปแบบการเรียนรู้และคู่มือการใช้รูปแบบการเรียนรู้ โดยผู้เชี่ยวชาญจำนวน 8 ท่าน ตรวจสอบความเหมาะสมของรูปแบบการเรียนรู้ และคู่มือการใช้รูปแบบการเรียนรู้ โดยใช้ค่าเฉลี่ยคะแนนความคิดเห็น (\bar{X}) ใช้เกณฑ์คะแนนค่าเฉลี่ยความคิดเห็นในระดับมากที่สุดตั้งแต่ 3.50 ขึ้นไป (รัตนะ บัวสนธ์, 2544, หน้า 45)

5. ทดลองนำร่องรูปแบบเพื่อหาดัชนีประสิทธิผล (Effectiveness Index : E.I) โดยนำรูปแบบการเรียนรู้และคู่มือการใช้รูปแบบการเรียนรู้ ไปทดลองใช้กับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5/2

โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ ที่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่าง จำนวน 36 คน ในภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2556 เพื่อหาค่าดัชนีประสิทธิผลของรูปแบบ

6. ผู้วิจัยแก้ไขและปรับปรุงรูปแบบการเรียนรู้ คู่มือการใช้รูปแบบการเรียนรู้ และจัดทำเป็นรูปแบบการเรียนรู้ และคู่มือการใช้รูปแบบการเรียนรู้ฉบับสมบูรณ์เพื่อไปทดลองใช้กับกลุ่มตัวอย่าง เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

1. แบบประเมินความเหมาะสมของรูปแบบการเรียนรู้และคู่มือการใช้รูปแบบการเรียนรู้

2. แบบวัดความสามารถในการสื่อสารภาษาอังกฤษฟัง-พูด และอ่าน-เขียน

การพัฒนาเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

1. แบบประเมินรูปแบบการเรียนรู้และคู่มือการใช้รูปแบบการเรียนรู้

1.1 กำหนดจุดประสงค์การประเมิน เพื่อประเมินความเหมาะสมของรูปแบบการเรียนรู้และคู่มือการใช้รูปแบบการเรียนรู้ โดยพิจารณาในทุกองค์ประกอบของรูปแบบและคู่มือการใช้รูปแบบการเรียนรู้

1.2 ศึกษาวิธีการสร้างแบบประเมิน และกำหนดรูปแบบการประเมิน

1.3 สร้างแบบประเมินความเหมาะสมของรูปแบบการเรียนรู้ และคู่มือการใช้รูปแบบการเรียนรู้ โดยพิจารณาในองค์ประกอบของรูปแบบการเรียนรู้ และคู่มือการใช้รูปแบบการเรียนรู้ ใช้แบบประเมินที่มีลักษณะเป็นมาตราส่วนประมาณค่า 5 ระดับ (รัตนะ บัวสนธ์, 2544, หน้า 43)

1 หมายถึง องค์ประกอบและลักษณะขององค์ประกอบมีความเหมาะสมในระดับน้อยที่สุด

2 หมายถึง องค์ประกอบและลักษณะขององค์ประกอบมีความเหมาะสมในระดับน้อย

3 หมายถึง องค์ประกอบและลักษณะขององค์ประกอบมีความเหมาะสมในระดับปานกลาง

4 หมายถึง องค์ประกอบและลักษณะขององค์ประกอบมีความเหมาะสมในระดับมาก

5 หมายถึง องค์ประกอบและลักษณะขององค์ประกอบมีความเหมาะสมในระดับมากที่สุด

แบบประเมินนี้ประกอบด้วย 2 ส่วนคือ

ส่วนที่ 1 ประเมินความเหมาะสมของรูปแบบการเรียนรู้

การประเมินความเหมาะสมของรูปแบบการเรียนรู้ ผู้วิจัยได้กำหนดประเด็นการพิจารณาความเหมาะสมขององค์ประกอบของรูปแบบการเรียนรู้ และได้กำหนดคำถามปลายเปิดให้ผู้เชี่ยวชาญ จำนวน 8 ท่าน ที่มีคุณสมบัติดังนี้ คือ ผู้มีประสบการณ์ด้านพัฒนาหลักสูตรและการสอนภาษาอังกฤษจากมหาวิทยาลัย 4 ท่าน ศึกษานิเทศก์ 2 ท่าน ด้านการวัดและประเมินผล 1 ท่าน และผู้เชี่ยวชาญด้านสังคมวิทยา 1 ท่าน (รายชื่อดังภาคผนวก ก) ได้แสดงความคิดเห็นและเสนอแนะเพิ่มเติม

ส่วนที่ 2 ประเมินความเหมาะสมของคู่มือการใช้รูปแบบการเรียนรู้

การประเมินความเหมาะสมของคู่มือการใช้รูปแบบการเรียนรู้ ผู้วิจัยได้กำหนดประเด็นการพิจารณาองค์ประกอบของคู่มือการใช้รูปแบบการเรียนรู้ และได้กำหนดคำถามปลายเปิดให้ผู้เชี่ยวชาญ จำนวน 8 ท่าน ได้แสดงความคิดเห็นและเสนอแนะเพิ่มเติม

1.4 นำแบบประเมินรูปแบบการเรียนรู้และคู่มือการใช้รูปแบบการเรียนรู้ เสนอต่ออาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์พิจารณาความเหมาะสมของการใช้ภาษาและตรวจสอบความตรงเชิงเนื้อหาแล้วมาปรับปรุงแก้ไขตามข้อเสนอแนะของอาจารย์ที่ปรึกษา

1.5 นำแบบประเมินรูปแบบการเรียนรู้ และคู่มือการใช้รูปแบบการเรียนรู้ให้ผู้เชี่ยวชาญ จำนวน 8 ท่าน พิจารณาความเหมาะสม

1.6 วิเคราะห์ข้อมูลหาความเหมาะสมของรูปแบบการเรียนรู้และคู่มือการใช้รูปแบบการเรียนรู้ โดยใช้สูตรหาค่าเฉลี่ยโดยกำหนดเกณฑ์ยอมรับความเหมาะสมมากที่สุดที่ค่าเฉลี่ย (\bar{X}) ตั้งแต่ 3.50 ขึ้นไป (รัตนะ บัวสนธ์, 2544, หน้า 45)

2. แบบวัดความสามารถในการสื่อสารภาษาอังกฤษ เป็นการวัดทักษะสัมพันธภาพฟัง-พูดและอ่าน-เขียนเป็นแบบวัดที่เป็นปรนัยและอัตนัย สำหรับแบบวัดอัตนัยใช้เกณฑ์การวัด (Rubric Score) มีขั้นตอนในการสร้างดังนี้

2.1 ศึกษาเอกสาร บทความ ตำรา ที่เกี่ยวข้องกับการสร้างแบบวัดความสามารถในการสื่อสารภาษาอังกฤษ

2.2 วิเคราะห์สาระ มาตรฐาน ตัวชี้วัด ผลการเรียนรู้ และกำหนดสาระการเรียนรู้ เนื้อหาวิชาภาษาอังกฤษระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 จำนวน 3 เรื่อง ได้แก่ 1) เวลาว่าง และนันทนาการ 2) การศึกษาและอาชีพ 3) สิ่งแวดล้อม ที่มีเนื้อหาเน้นความเป็นพหุวัฒนธรรมสามจังหวัดชายแดนภาคใต้ ดังรายละเอียดต่อไปนี้

ตาราง 6 ตารางวิเคราะห์สาระ/มาตรฐานการเรียนรู้/ตัวชี้วัดกับเนื้อหาวิชาภาษาอังกฤษพื้นฐานระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ตามหลักสูตร 2551

หน่วย/ ชื่อเรื่อง	วิเคราะห์ความสอดคล้องกับสาระ/มาตรฐานการเรียนรู้/ตัวชี้วัดตามหลักสูตรแกนกลาง พ.ศ. 2551																			จำนวน (ชั่วโมง)		
	สาระที่ 1					สาระที่ 2					สาระที่ 3			สาระที่ 4								
	ต 1.1			ต 1.2		ต 1.3			ต 2.1		ต 2.2		ต 3.1	ต 4.1	ต 4.2							
	1	2	3	4	1	2	3	4	5	1	2	3	1	2	3	1	2	1	1		1	2
1. เวลาว่าง และ นันทนาการ				/	/				/	/	/		/					/	/			8
2. การศึกษา และอาชีพ				/	/				/	/	/		/					/	/			8
3. สิ่งแวดล้อม				/	/				/	/	/		/					/	/			8

หมายเหตุ: -เวลาเรียนหน่วยละ 8 ชั่วโมง รวมกัน 3 หน่วย เป็น 24 ชั่วโมง
 -ทดสอบก่อนเรียน 3 ชั่วโมง และทดสอบหลังเรียน 3 ชั่วโมง
 -รวมเวลาทดลองทั้งสิ้น 30 ชั่วโมง

2.3 ศึกษาวิธีเขียนแบบวัดความสามารถในการสื่อสารภาษาอังกฤษ

2.4 สร้างแบบวัดความสามารถในการสื่อสารภาษาอังกฤษ เน้นทักษะสัมพันธ์ การฟัง- พูด และ อ่าน-เขียน จากเรื่อง 1) เวลาว่างและนันทนาการ 2) การศึกษาและอาชีพ 3) สิ่งแวดล้อม โดยเนื้อหาเน้นความเป็นพหุวัฒนธรรมสามจังหวัดชายแดนภาคใต้

2.4.1 แบบวัดความสามารถในการสื่อสารภาษาอังกฤษฟัง-พูด ประกอบด้วยแบบวัดฟัง-พูดที่เป็นปรนัยมี 4 ตัวเลือก และแบบวัดอัตนัยซึ่งเป็นแบบวัดที่จัดสถานการณ์ที่ให้นักเรียนสนทนาได้ต่อกัน โดยการวัดตามสาระ มาตรฐาน ตัวชี้วัดและผลการเรียนรู้ที่คาดหวัง สำหรับแบบวัดอัตนัยใช้เกณฑ์การวัดแบบ (Rubric Score) ที่ปรับปรุงจากเกณฑ์การประเมินความสามารถในการสื่อสารของคณะกรรมการประเมินผลความสามารถทางภาษาที่ได้รับการสนับสนุนจาก The Illinois State Board of Education ตามแนวการให้คะแนนการเรียนรู้ภาษาที่สองของ (Krashen and Terrell, 1983; Dulay, Burt and Krashen, 1982) ใช้เกณฑ์การวัด 5 ระดับ (1) Preproduction (2) Early Production (3) Speech Emergency (4) Intermediate Fluency (5) Developed Speaker โดยวัดจากการปฏิสัมพันธ์การฟัง-พูด ระหว่างนักเรียน (การสนทนาเป็นคู่)

2.4.2 แบบวัดความสามารถในการสื่อสารภาษาอังกฤษอ่าน-เขียน ประกอบด้วยแบบวัดการอ่าน-เขียนที่เป็นปรนัยแบบ 4 ตัวเลือก และแบบวัดอัตนัยที่ให้นักเรียนอ่านเรื่องจากสื่อจริงแล้วเขียนสรุปความ โดยการวัดตามสาระ มาตรฐาน ตัวชี้วัดและผลการเรียนรู้ที่คาดหวัง สำหรับแบบวัดอัตนัยใช้เกณฑ์การวัดแบบ (Rubric) ในการประเมินและการให้คะแนนความสามารถในการสื่อสารภาษาอังกฤษด้านการอ่าน-เขียนแบบอัตนัยปรับปรุงจากการอ่านเพื่อเขียนสรุปความของ ชูทิพย์ นาฏ และระพีณ ทองระอา (2544, หน้า 10-12) และเกณฑ์การเขียนสรุปความของ The IMAGE Writing Summary Rubric ที่สร้างขึ้นในปี ค.ศ. 1996 โดยนักวิชาการจากรัฐอิลลินอยส์ ประเทศสหรัฐอเมริกา ซึ่งประกอบด้วยผู้สอนภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สองและผู้บริหารสถานศึกษา โดยร่วมมือกับ The Illinois State Board of Education มีองค์ประกอบการวัด 5 องค์ประกอบ คือ (1) Language Production (2) Focus (3) Support Elaboration (4) Organization (5) Mechanics

2.5 นำเสนอแบบวัดความสามารถในการสื่อสารภาษาอังกฤษต่ออาจารย์ที่ปรึกษาเพื่อขอคำแนะนำแล้วมาแก้ไขแบบวัดให้สมบูรณ์มากยิ่งขึ้น

2.6 นำแบบวัดที่สร้างขึ้นให้ผู้เชี่ยวชาญจำนวน 8 ท่าน ที่มีคุณสมบัติดังนี้ คือ ผู้มีประสบการณ์ด้านพัฒนาหลักสูตรและการสอนภาษาอังกฤษจากมหาวิทยาลัย 4 ท่าน ศึกษานิเทศก์ 2 ท่าน ด้านการวัดและประเมินผล 1 ท่าน และผู้เชี่ยวชาญด้านสังคมวิทยา 1 ท่าน (รายชื่อดังภาคผนวก ก) ตรวจสอบความตรงเชิงเนื้อหาโดยการหาค่าดัชนีความสอดคล้อง (IOC) แล้วทำการ

คัดลอกข้อที่มีความสอดคล้องตั้งแต่ 0.50 ขึ้นไป (รัตนะ บัวสนธ์, 2552, หน้า 82) คำนวณด้วยโปรแกรมสำเร็จรูป

2.7 นำแบบวัดความสามารถในการสื่อสารฉบับปรับปรุงไปทดลองใช้กับนักเรียนชั้น ม.5/1 โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2556 ที่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่าง จำนวน 36 คน

2.8 ตรวจสอบให้คะแนนความสามารถในการสื่อสารภาษาอังกฤษฟัง-พูด และอ่าน-เขียน จากแบบวัดที่เป็นปรนัย ข้อที่ตอบถูกให้ 1 คะแนน ตอบผิดหรือไม่ตอบให้ 0 คะแนน ส่วนแบบวัดที่เป็นอัตนัย ตรวจสอบให้คะแนนตามเกณฑ์ Rubric ที่ผู้วิจัยปรับปรุงขึ้น

2.8.1 แบบวัดความสามารถในการสื่อสารภาษาอังกฤษเป็นอัตนัย (ฟัง-พูด) ให้คะแนนตามเกณฑ์ ดังนี้

1) Preproduction (ระดับปรับปรุง)	ให้คะแนนเป็น 1 คะแนน
2) Early Production (ระดับเบื้องต้น)	ให้คะแนนเป็น 2 คะแนน
3) Speech Emergency (ระดับพอใช้)	ให้คะแนนเป็น 3 คะแนน
4) Intermediate Fluency (ระดับดี)	ให้คะแนนเป็น 4 คะแนน
5) Developed Speaker (ระดับดีมาก)	ให้คะแนนเป็น 5 คะแนน

2.8.2 แบบวัดความสามารถในการสื่อสารภาษาอังกฤษเป็นอัตนัย (อ่าน-เขียน) ให้คะแนนตามองค์ประกอบ 5 องค์ประกอบ และเกณฑ์ ดังนี้

1. Language Production (การสร้างภาษาด้วยตนเอง)	
1) ระดับปรับปรุง	ให้คะแนนเป็น 1 คะแนน
2) ระดับเบื้องต้น	ให้คะแนนเป็น 2 คะแนน
3) ระดับพอใช้	ให้คะแนนเป็น 3 คะแนน
4) ระดับดี	ให้คะแนนเป็น 4 คะแนน
5) ระดับดีมาก	ให้คะแนนเป็น 5 คะแนน
2. Focus (ใจความสำคัญ)	
1) ระดับปรับปรุง	ให้คะแนนเป็น 1 คะแนน
2) ระดับเบื้องต้น	ให้คะแนนเป็น 2 คะแนน
3) ระดับพอใช้	ให้คะแนนเป็น 3 คะแนน
4) ระดับดี	ให้คะแนนเป็น 4 คะแนน
5) ระดับดีมาก	ให้คะแนนเป็น 5 คะแนน

3. Support Elaboration (ใจความสนับสนุน)

1) ระดับปรับปรุง	ให้คะแนนเป็น 1 คะแนน
2) ระดับเบื้องต้น	ให้คะแนนเป็น 2 คะแนน
3) ระดับพอใช้	ให้คะแนนเป็น 3 คะแนน
4) ระดับดี	ให้คะแนนเป็น 4 คะแนน
5) ระดับดีมาก	ให้คะแนนเป็น 5 คะแนน

4. Organization (การเรียบเรียง)

1) ระดับปรับปรุง	ให้คะแนนเป็น 1 คะแนน
2) ระดับเบื้องต้น	ให้คะแนนเป็น 2 คะแนน
3) ระดับพอใช้	ให้คะแนนเป็น 3 คะแนน
4) ระดับดี	ให้คะแนนเป็น 4 คะแนน
5) ระดับดีมาก	ให้คะแนนเป็น 5 คะแนน

5. Mechanics (กลไกการเขียน)

1) ระดับปรับปรุง	ให้คะแนนเป็น 1 คะแนน
2) ระดับเบื้องต้น	ให้คะแนนเป็น 2 คะแนน
3) ระดับพอใช้	ให้คะแนนเป็น 3 คะแนน
4) ระดับดี	ให้คะแนนเป็น 4 คะแนน
5) ระดับดีมาก	ให้คะแนนเป็น 5 คะแนน

2.9 หากคุณภาพแบบวัดความสามารถในการสื่อสารภาษาอังกฤษแยกเป็น 2 ส่วน
ดังนี้

2.9.1 แบบวัดความสามารถในการสื่อสารภาษาอังกฤษที่เป็นปรนัย ข้อที่ตอบ ถูกให้ 1 คะแนน ตอบผิดหรือไม่ตอบให้ 0 คะแนน คำนวณหาค่าความยากง่ายโดยใช้วิธีของคริสปิน และเฟลด์ลูสัน (Kryspin and Feldlusion) พบว่าแบบวัด (ฟัง-พูด) มีค่าความยากง่ายระหว่าง 0.20-0.80 คำนวณหาค่าอำนาจจำแนกโดยใช้วิธีของเบรนนัน (Brennan) พบว่ามีค่าอำนาจจำแนกระหว่าง 0.20-0.80 และคำนวณหาค่าความเชื่อมั่นโดยใช้วิธีของโลเวทท์ (Lovett) พบว่ามีค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ 0.76 สำหรับแบบวัด(อ่าน-เขียน) พบว่ามีค่าความยากง่ายระหว่าง 0.20-0.77 มีค่าอำนาจจำแนกระหว่าง 0.20-0.80 และค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ 0.79 คำนวณด้วยโปรแกรมสำเร็จรูป

2.9.2 แบบวัดความสามารถในการสื่อสารภาษาอังกฤษที่เป็นอัตนัย ตรวจให้คะแนนตามเกณฑ์ Rubric (5, 4, 3, 2, 1 คะแนน) คำนวณหาค่าอำนาจจำแนกโดยใช้ Item Total Correlation ของเพียร์สัน (Pearson) พบว่า แบบวัด (ฟัง-พูด) มีค่าความยากง่ายระหว่าง 0.53-0.80 และหาค่าความเชื่อมั่นโดยใช้สัมประสิทธิ์แอลฟาของครอนบาค (Cronbach) พบว่าแบบวัดมีค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ 0.70 สำหรับแบบวัด (อ่าน-เขียน) มีค่าความยากง่ายระหว่าง 0.53-0.80 และมีค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ 0.72 คำนวณด้วยโปรแกรมสำเร็จรูป

2.10 จัดทำแบบวัดฉบับสมบูรณ์พร้อมที่จะนำไปใช้กับกลุ่มตัวอย่าง

3. แบบสังเกตพฤติกรรมการทำงานร่วมกันเชิงพหุวัฒนธรรมซึ่งใช้ในขั้นตอนที่สามของการวิจัย มีขั้นตอนในการดำเนินการดังนี้

3.1 ศึกษาเอกสารและตำราที่เกี่ยวข้องกับการออกแบบสังเกตพฤติกรรมการทำงานร่วมกันเชิงพหุวัฒนธรรม

3.2 สร้างแบบสังเกตพฤติกรรมการทำงานร่วมกันเชิงพหุวัฒนธรรมโดยกำหนดประเด็นพฤติกรรมการทำงานร่วมกันเชิงพหุวัฒนธรรมในแบบสังเกตพฤติกรรมตามแนวคิดของ อมรวิรัช นาคทรพร (2549, หน้า 6-7) โดยมีองค์ประกอบของพฤติกรรมตามตัวบ่งชี้ ดังนี้

- 1) พฤติกรรมทางวัฒนธรรม (การสื่อสารและการศึกษาค้นคว้าทางวัฒนธรรม)
- 2) พฤติกรรมแสดงออกด้านความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับรากเหง้าและการดำรงอยู่ของวัฒนธรรมของตน
- 3) พฤติกรรมแสดงออกความซาบซึ้งในคุณค่าทางวัฒนธรรม (ผูกโยงองค์ความรู้ทางวัฒนธรรมเข้ากับชีวิตจริง)
- 4) พฤติกรรมด้านความตระหนักและการปฏิบัติหน้าที่ของตนในฐานะสมาชิกหนึ่งทางวัฒนธรรม
- 5) พฤติกรรมความเคารพในความหลากหลายทางวัฒนธรรมและปรับตัวในการใช้ชีวิต

3.3 นำแบบสังเกตพฤติกรรมที่สร้างขึ้น นำเสนออาจารย์ที่ปรึกษาเพื่อขอคำแนะนำและนำมาปรับปรุงแก้ไข

3.4 นำแบบสังเกตพฤติกรรมการทำงานร่วมกันเชิงพหุวัฒนธรรมให้ผู้เชี่ยวชาญจำนวน 8 ท่าน ตรวจสอบความตรงเชิงเนื้อหาโดยการหาค่าดัชนีความสอดคล้อง (IOC) แล้วทำการคัดเลือกข้อที่มีความสอดคล้องตั้งแต่ 0.50 ขึ้นไปพบว่าแบบสังเกตพฤติกรรมมีค่า (IOC) ระหว่าง 0.50-1.00 คำนวณด้วยโปรแกรมสำเร็จรูป แล้วจัดพิมพ์เป็นฉบับสมบูรณ์ต่อไป

4. แบบประเมินความพึงพอใจที่มีต่อการเรียนโดยใช้รูปแบบที่พัฒนาขึ้นซึ่งใช้ในขั้นตอนที่สามของการวิจัย มีขั้นตอนในการสร้างดังนี้

4.1 ศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องในเรื่องความพึงพอใจในการจัดการเรียนรู้

4.2 กำหนดให้เป็นแบบประเมินที่มีลักษณะเป็นแบบมาตราส่วน 5 ระดับ (รัตนะ บัวสนธ์, 2544, หน้า 43)

1	หมายถึง	ความพึงพอใจอยู่ในระดับน้อยที่สุด
2	หมายถึง	ความพึงพอใจอยู่ในระดับน้อย
3	หมายถึง	ความพึงพอใจอยู่ในระดับปานกลาง
4	หมายถึง	ความพึงพอใจอยู่ในระดับมาก
5	หมายถึง	ความพึงพอใจอยู่ในระดับมากที่สุด

4.3 สร้างแบบประเมินความพึงพอใจฉบับร่างโดยกำหนดประเด็นที่จะสอบถามแล้วเขียนเป็นข้อคำถาม โดยตั้งประเด็นในการประเมินความพึงพอใจในด้านเนื้อหาของรูปแบบกิจกรรมการเรียนรู้ตามรูปแบบ และผลลัพธ์ที่เกิดจากรูปแบบ

4.4 นำแบบประเมินฉบับร่างเสนอต่ออาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์เพื่อตรวจสอบความถูกต้องทางด้านภาษาและความครอบคลุมของเนื้อหาที่จะประเมิน

4.5 นำแบบประเมินความพึงพอใจฉบับปรับปรุงแล้วให้ผู้เชี่ยวชาญจำนวน 8 ท่าน ที่มีคุณสมบัติดังนี้ คือ ผู้มีประสบการณ์ด้านพัฒนาหลักสูตรและการสอนภาษาอังกฤษจากมหาวิทยาลัย 4 ท่าน คีษานีเทศก์ 2 ท่าน ด้านการวัดและประเมินผล 1 ท่าน และผู้เชี่ยวชาญด้านสังคมวิทยา 1 ท่าน (รายชื่อดังภาคผนวก ก) ตรวจสอบความตรงเชิงเนื้อหาโดยการหาค่าดัชนีความสอดคล้อง (IOC) แล้วทำการคัดเลือกข้อที่มีความสอดคล้องตั้งแต่ 0.50 ขึ้นไป พบว่าแบบประเมินความพึงพอใจมีค่า ระหว่าง 0.75-1.00 คำนวณด้วยโปรแกรมสำเร็จรูป

4.6 จัดพิมพ์แบบประเมินความพึงพอใจฉบับสมบูรณ์เพื่อนำไปใช้กับกลุ่มตัวอย่าง
การวิเคราะห์ข้อมูล

1. ประเมินความเหมาะสมของรูปแบบการเรียนรู้โดยผู้เชี่ยวชาญแล้วนำมาวิเคราะห์หาค่าเฉลี่ย และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน แล้วแปลผลค่าเฉลี่ยตามเกณฑ์ (รัตนะ บัวสนธ์, 2544, หน้า 45) ดังนี้

ค่าเฉลี่ยระหว่าง 4.50 – 5.00 หมายถึง กลุ่มผู้เชี่ยวชาญมีความเห็นว่ารูปแบบมีความเหมาะสมอยู่ในระดับมากที่สุด

ค่าเฉลี่ยระหว่าง 3.50 – 4.49 หมายถึง กลุ่มผู้เชี่ยวชาญมีความเห็นว่ารูปแบบมีความเหมาะสมอยู่ในระดับมาก

ค่าเฉลี่ยระหว่าง 2.50 – 3.49 หมายถึง กลุ่มผู้เชี่ยวชาญมีความเห็นว่ารูปแบบมีความเหมาะสมอยู่ในระดับปานกลาง

ค่าเฉลี่ยระหว่าง 1.50 – 2.49 หมายถึง กลุ่มผู้เชี่ยวชาญมีความเห็นว่ารูปแบบมีความเหมาะสมอยู่ในระดับน้อย

ค่าเฉลี่ยระหว่าง 1.00 – 1.49 หมายถึง กลุ่มผู้เชี่ยวชาญมีความเห็นว่ารูปแบบมีความเหมาะสมอยู่ในระดับน้อยที่สุด

2. ประเมินความเหมาะสมของคู่มือการใช้รูปแบบการเรียนรู้โดยผู้เชี่ยวชาญแล้วนำมาวิเคราะห์หาค่าเฉลี่ยและค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน แล้วแปลผลค่าเฉลี่ยตามเกณฑ์ (รัตนะ บัวสนธ์, 2544, หน้า 45) ดังนี้

ค่าเฉลี่ยระหว่าง 4.50 – 5.00 หมายถึง กลุ่มผู้เชี่ยวชาญมีความเห็นว่าคู่มือการใช้รูปแบบมีความเหมาะสมอยู่ในระดับมากที่สุด

ค่าเฉลี่ยระหว่าง 3.50 – 4.49 หมายถึง กลุ่มผู้เชี่ยวชาญมีความเห็นว่าคู่มือการใช้รูปแบบมีความเหมาะสมอยู่ในระดับมาก

ค่าเฉลี่ยระหว่าง 2.50 – 3.49 หมายถึง กลุ่มผู้เชี่ยวชาญมีความเห็นว่าคู่มือการใช้รูปแบบมีความเหมาะสมอยู่ในระดับปานกลาง

ค่าเฉลี่ยระหว่าง 1.50 – 2.49 หมายถึง กลุ่มผู้เชี่ยวชาญมีความเห็นว่าคู่มือการใช้รูปแบบมีความเหมาะสมอยู่ในระดับน้อย

ค่าเฉลี่ยระหว่าง 1.00 – 1.49 หมายถึง กลุ่มผู้เชี่ยวชาญมีความเห็นว่าคู่มือการใช้รูปแบบมีความเหมาะสมอยู่ในระดับน้อยที่สุด

3. หาค่าดัชนีประสิทธิผลของรูปแบบการเรียนรู้ที่พัฒนาขึ้น โดยมีเกณฑ์ คือ 0.50 ขึ้นไป (Goodman, Fletcher and Chneider, 1980, pp. 30-34) ตามสูตร ดังนี้

$$E.I = \frac{\text{คะแนนรวมจากแบบทดสอบหลังเรียน} - \text{คะแนนรวมจากแบบทดสอบก่อนเรียน}}{\text{ผลคูณของคะแนนเต็มกับจำนวนคน} - \text{คะแนนรวมจากแบบทดสอบก่อนเรียน}}$$

ขั้นตอนที่ 3 การทดลองใช้และศึกษาผลการใช้รูปแบบการเรียนรู้ตามทฤษฎีวัฒนธรรมเชิงสังคมเพื่อส่งเสริมความสามารถในการสื่อสารภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลายสำหรับนักเรียนสามจังหวัดชายแดนภาคใต้

นำรูปแบบการเรียนรู้ฉบับสมบูรณ์จากขั้นตอนที่ 2 มาทดลองใช้โดยมีการดำเนินการ ดังนี้
แหล่งข้อมูล

ประชากร คือ นักเรียนที่เรียนวิชาภาษาอังกฤษพื้นฐานในชั้นมัธยมศึกษาตอนปลายในโรงเรียนมัธยมศึกษาในสามจังหวัดชายแดนภาคใต้

กลุ่มตัวอย่าง คือ นักเรียนที่เรียนวิชาภาษาอังกฤษพื้นฐานในชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ ชั้น ม.5/2 จำนวน 38 คน ในภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2556 โดยการเลือกแบบเจาะจง

วิธีดำเนินการ

ผู้วิจัยดำเนินการตามขั้นตอนต่อไปนี้

1. ออกแบบการทดลอง

การวิจัยในครั้งนี้ ผู้วิจัยใช้แบบแผนการทดลองแบบกลุ่มเดียวทดสอบก่อนหลัง (One Group Pretest Posttest Design) (รัตนะ บัวสนธ์, 2552, หน้า 57) เขียนเป็นสัญลักษณ์ได้ว่า

Gr ₁		หมายถึง กลุ่มทดลอง
O ₁	และ O ₂	หมายถึง การทดสอบหรือการสอบวัดก่อนและหลัง
T		หมายถึง การใช้นวัตกรรมการศึกษา

2. ดำเนินการวิจัย มีการดำเนินการวิจัยตามลำดับคือ

2.1 เลือกกลุ่มตัวอย่าง 1 กลุ่ม จากการเลือกแบบเจาะจง

2.2 ทดสอบก่อนเรียนด้วยแบบวัดความสามารถในการสื่อสารภาษาอังกฤษ ฟัง-พูด และอ่าน-เขียน

2.3 นำรูปแบบการเรียนรู้ที่พัฒนาขึ้นไปทดลองใช้กับกลุ่มตัวอย่างคือ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ จำนวน 1 กลุ่ม จำนวน 38 คน โดยทดลองใช้รูปแบบการเรียนรู้ตามทฤษฎีวัฒนธรรมเชิงสังคมเพื่อส่งเสริมความสามารถในการสื่อสารภาษาอังกฤษ เป็นเวลา 30 ชั่วโมง และในระหว่างการทดลองมีการสังเกตพฤติกรรมการทำงานร่วมกันเชิงพฤติกรรมเป็นระยะ จำนวน 5 ครั้งโดยใช้แบบสังเกตพฤติกรรมในการเก็บข้อมูล

ความถี่ของพฤติกรรมเพื่อศึกษาว่านักเรียนมีพฤติกรรมการทำงานร่วมกันเชิงพหุวัฒนธรรมหรือไม่อย่างไร

2.4 ทดสอบหลังเรียนด้วยแบบวัดความสามารถในการสื่อสารภาษาอังกฤษ ฟัง-พูด และอ่าน-เขียน แล้ววัดความพึงพอใจที่มีต่อการเรียนโดยใช้รูปแบบการเรียนรู้

2.5 เปรียบเทียบความแตกต่างของผลการทดสอบก่อนและหลังการทดลอง เพื่อศึกษาว่ารูปแบบการเรียนรู้ที่พัฒนาขึ้นสามารถส่งเสริมความสามารถในการสื่อสารภาษาอังกฤษของนักเรียนหลังการทดลองให้สูงกว่าก่อนการทดลองหรือไม่ และประเมินความพึงพอใจที่มีต่อการเรียนอยู่ในระดับใด

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

1. แบบวัดความสามารถในการสื่อสารภาษาอังกฤษ ฟัง-พูด และอ่าน-เขียน
2. แบบสังเกตพฤติกรรมการทำงานร่วมกันเชิงพหุวัฒนธรรม
3. แบบประเมินความพึงพอใจที่มีต่อการเรียนโดยใช้รูปแบบฯ

การวิเคราะห์ข้อมูล

1. เปรียบเทียบความแตกต่างของความสามารถในการสื่อสารภาษาอังกฤษ (จากแบบวัดความสามารถในการสื่อสารภาษาอังกฤษ) ก่อนและหลังการทดลองของนักเรียนกลุ่มตัวอย่าง โดยใช้สถิติทดสอบ t-test dependent คำนวณด้วยโปรแกรมสำเร็จรูป

2. วิเคราะห์พฤติกรรมการทำงานร่วมกันเชิงพหุวัฒนธรรม (จากแบบสังเกตพฤติกรรมการทำงานร่วมกันเชิงพหุวัฒนธรรม) และเก็บข้อมูลความถี่ของพฤติกรรมที่เกิดขึ้นและคำนวณด้วยร้อยละแล้วแปลผลคะแนนร้อยละตามเกณฑ์ ดังนี้

คะแนนร้อยละ 81-100 หมายถึง นักเรียนแสดงออกพฤติกรรมการทำงานร่วมกันเชิงพหุวัฒนธรรมอยู่ในระดับมากที่สุด

คะแนนร้อยละ 61- 80 หมายถึง นักเรียนแสดงออกพฤติกรรมการทำงานร่วมกันเชิงพหุวัฒนธรรมอยู่ในระดับมาก

คะแนนร้อยละ 41- 60 หมายถึง นักเรียนแสดงออกพฤติกรรมการทำงานร่วมกันเชิงพหุวัฒนธรรมอยู่ในระดับปานกลาง

คะแนนร้อยละ 21- 40 หมายถึง นักเรียนแสดงออกพฤติกรรมการทำงานร่วมกันเชิงพหุวัฒนธรรมอยู่ในระดับน้อย

คะแนนร้อยละ 0 - 20 หมายถึง นักเรียนแสดงออกพฤติกรรมการทำงานร่วมกันเชิงพหุวัฒนธรรมอยู่ในระดับน้อยที่สุด

3. วิเคราะห์หาค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (จากแบบประเมินความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อการเรียนรู้ตามรูปแบบที่พัฒนาขึ้น) คำนวณด้วยโปรแกรมสำเร็จรูปโดยมีเกณฑ์ในการแปลความหมายค่าเฉลี่ยระดับความพึงพอใจ (รัตนะ บัณฑิต, 2544, หน้า 45) ดังนี้

- ค่าเฉลี่ยระหว่าง 4.50 – 5.00 หมายถึง นักเรียนมีความพึงพอใจมากที่สุด
- ค่าเฉลี่ยระหว่าง 3.50 – 4.49 หมายถึง นักเรียนมีความพึงพอใจมาก
- ค่าเฉลี่ยระหว่าง 2.50 – 3.49 หมายถึง นักเรียนมีความพึงพอใจปานกลาง
- ค่าเฉลี่ยระหว่าง 1.50 – 2.49 หมายถึง นักเรียนมีความพึงพอใจน้อย
- ค่าเฉลี่ยระหว่าง 1.00 – 1.49 หมายถึง นักเรียนมีความพึงพอใจน้อยที่สุด